

Dels clàssics a la literatura moderna

Adrià Targa és l'autor de l'excel·lent poemari *L'exili de Constança* (Cossetània 2008). Estudiant de Filologia Clàssica a la Universitat de Barcelona, l'any 2007 va guanyar el Premi Joves.lit de poesia i l'any 2008 va publicar el seu primer recull de contes *Els noms del complement* (Zenit 2008). *L'exili de Constança* és el seu primer llibre de poesia. Adrià Targa desterra l'experiència i el sentiment a uns poemes que es mouen entre allò viscut i allò impossible, la il·lusió i la realitat, la passió i el desengany, la veritat i la mentida. I és aquest joc entre la realitat i la ficció el que ens proposa el poeta ja des del títol del poemari, aquest suposat "Exili de Constança". La clau, una referència clàssica. L'exili a Tomis, actual Constança, d'Ovidi, els seus *Tristes*, una veu desconsolada dels seus últims anys de vida, i la possibilitat que en realitat mai no hagués estat desterrat, són els pedals que fan bascular la poesia d'Adrià Targa.

En un univers poètic on el falsejament de la realitat esdevé ficció i on la ficció esdevé realitat per al jo poètic, assistim a un recorregut vital de reflexió i apassionament que transcorre per un itinerari interior de recerca i d'aprofundiment en les ànsies més íntimes, mentre es desenvolupa en un viatge real per diferents ciutats, anotades perfectament al peu de cadascun dels poemes, ciutats reals, alhora que imaginàries, pel fet de ser matèria poètica i de recreació de l'experiència viscuda. L'ambigüitat del llibre és la pedra de toc a partir de la qual hem de llegir aquests poemes, una subtileza que es manté fins a l'últim poema. El poeta, doncs, es trasllada a l'exili imaginari de seu antecessor clàssic i, com ell, l'utilitza per bastir un món ple de claroscurs, de paisatges d'interior oposats als paisatges d'exterior, de finestres que uneixen i que separen, de misteris sobtadament intuïts, de veritats profundes emparades en la construcció de l'imaginari, i per, sobretot, expressar el seu lament, un lament contingut en la descoberta de l'experiència artística. Com en el poema *Incubadora*, que en realitat és un autoretrat, on l'art i la solitud de l'artista que busca la veritat es barregen en un vers amb tocs surrealistes.

L'art i la reflexió sobre l'art serà un motiu recurrent al llarg de tot el llibre que juntament amb les referències clàssiques li donen continuïtat. Tanmateix *L'exili de Constança* consta de dues parts clarament diferenciades per temàtica, imatges i recursos poètics i de tres poemes finals "Tres poemes irlandesos", que sintetitzen els temes que es desenvolupen al llarg

del recull. A la primera part visitem Sitges, Venècia, Bologna, Girona i Patras. Les descripcions dels paisatges que aquestes ciutats ofereixen a Adrià Targa són utilitzades com un espai que exemplifica l'experiència vital del jo poètic. Barcelona, en canvi, és la ciutat "adulta", la ciutat que és punt d'anada i de tornada, la ciutat que predomina en el llibre i que li serveix tant amb els seus paisatges d'interior com d'exterior per descabdellar un altre dels temes recurrents "el pas de l'adolescència a l'edat adulta". Tarragona és la ciutat del record, de la infantesa, dels orígens. Aquests són poemes de desig, d'expressió dels anhels més profunds, del lament de la nostàlgia per allò que encara no s'ha abastat, i de la fúria per la pèrdua de tot allò que no s'ha pogut tenir, fins al punt d'assolir, poèticament, un to tràgic.

A la segona part del llibre el paisatge exterior és més concret, el recorregut del jo poètic es redueix a l'Empordà i a la ciutat de Girona. És l'espai d'una experiència vital amorosa de la qual se n'expliquen les seves diverses fases: la plenitud de l'amor, amb referències a Ovidi, el record de l'amor viscut amb un jo poètic que es nega a la pèrdua, que a pesar de l'abandó cerca en l'art un espai comú on l'amor romanguí en el transcurs del temps, amb reminiscències de Lamartine; la desfeta amorosa, temàtica que predomina per sobre de les altres i que és en realitat el nucli poètic d'aquesta segona part, que inclou la ràbia i el plany, i finalment els poemes de comiat.

La poesia d'Adrià Targa combina poemes escrits en decassíl·labs, alexandrins i polimetria, amb quatre sonets a la segona part: tres amb l'esquema mètric italià i un amb l'esquema mètric anglès. La facilitat i l'agilitat versificadora van unides amb un gust per les referències clàssiques que es reiteren al llarg del llibre. Així a la primera part trobem *La caiguda dels ídols* on Sitges passa a pertànyer al món d'Ulisses i Penèlope, per expressar l'absència de l'estimat. A *El cant de les sirenes*, les sirenes són un símbol del malaverany del temps futur. A *Logos i Sophia* es posa en dubte els pressupòsits de la moral convencional, i *Pentesilea* recrea el mite clàssic.

A la segona part *Militat omnis amans* títol que reproduceix un vers d'Ovidi, beu de les imatges i els símils d'aquest autor clàssic, a *Plany per algú que se'n va*, la imatge d'Eurídice serveix per posar en dubte l'estimat. També *Palinòdia*, i *Vista de l'Onyar*, on el riu esdevé el riu d'Heràclit i *L'exili de Constança*, títol i motiu literari del llibre.

Amb un estil intimista, de reflexió, de descoberta, ens deixa a les mans, Adrià Targa, el seu exili, escrit bona part des de Barcelona, tot i que alguns poemes s'han anat confegint al

llarg dels seus viatges i a les envistes de paisatges que han estat el motiu, o l'excusa, per descobrir-nos tot un món poètic i, sobretot, un vers àgil, fresc i emotiu.

LURDES MALGRAT

Publicat al diari *El Punt* el 27 d'abril de 2009

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/-/-/29961.html>